

El procés i la repressió revolucionen els partits

L'espai del PDECat debat l'encaix amb la Crida, ERC té els màxims dirigents a la presó i a l'exili, els comuns es troben en plena ebullició i el PP ha renovat els lideratges a Catalunya i a l'Estat

La pancarta a favor de la llibertat dels presos i exiliats al Palau de la Generalitat | Adrià Costa

Si es repassen les imatges del Parlament el dia de la declaració de la independència (<https://www.naciodigital.cat/noticia/141454/parlament/declara/independencia>), emergeix una evidència: els efectes del procés i de la repressió de l'Estat han sacsejat les cúpules de bona part de les formacions polítiques del país. Només el PSC de Miquel Iceta i Inés Arrimadas i Cs, que lideren l'oposició després de guanyar les eleccions del 21-D, semblen estables ja. La presó i l'exili han fet que la configuració de l'actual Govern (<https://www.naciodigital.cat/noticia/156012/ara/si/1x1/definitiu/govern/quim/torra>) no contingui cap dels consellers i conselleres que van dirigir el país cap a l'1-O i la proclamació de la República, i també han condicionat la configuració orgànica dels partits.

Aquesta és la situació interna de cada formació un any després del 27-O.

PDECat

Carles Puigdemont, en un missatge enregistrat difós davant l'assemblea del PDECat Foto: Adrià Costa

El PDECat va arribar al 27-O immers en un fort debat intern sobre si el millor era declarar la independència o bé anar a eleccions. Puigdemont va acabar sent partidari d'aquesta última opció (<https://www.naciodigital.cat/noticia/141358/puigdemont/renuncia/declaracio/independencia/convo cara/eleccions/20/desembre>) -també defensada per Artur Mas, Marta Pascal i Santi Vila-, però la manca de garanties sobre la retirada del 155 va derivar en la proclamació de la República (<https://www.naciodigital.cat/noticia/141394/puigdemont/descarta/eleccions/manca/garanties/prev eu/declarar/independencia>) . La formació hereva de CDC era partidària de bastir una llista unitària amb el president a l'exili com a cap de cartell, però finalment va emparar la creació d'una candidatura més enllà de les sigles pròpies sota el nom de Junts per Catalunya (JxCat), una marca registrada pel PDECat. Puigdemont la va omplir d'independents afins i el partit hi va aportar els drets electorals i econòmics i també el suport logístic. La cohabitació entre tots els espais sorgits de l'antiga Convergència s'han acabat d'enterbolir amb la Crida Nacional per la República (<https://www.naciodigital.cat/noticia/163734/pdecat/descarta/dissoldre/dins/crida/puigdemont>) , impulsada pel president a l'exili, Jordi Sànchez i Quim Torra, aquest últim un dels independents que integrava JxCat. Pel camí, Marta Pascal va abandonar la coordinació general del PDECat per la manca de sintonia amb Puigdemont (<https://www.naciodigital.cat/noticia/159795/pascal/cau/critics/controlaran/pdecat/nom/puigdemont>) i la pressió dels crítics, alineats amb el president a l'exili.

ERC

Marta Rovira, a l'acte central d'ERC en la campanya del 21-D Foto: Adrià Costa

Oriol Junqueras, a diferència de Puigdemont i mig Govern, va decidir quedar-se a Catalunya i, després de la querrela de la Fiscalia General de l'Estat, anar a declarar davant l'Audiència Nacional. Porta empresonat des del 2 de novembre del 2017 (<https://www.naciodigital.cat/noticia/141879/govern/catalunya/preso>), però segueix exercint el lideratge polític i moral d'ERC des de Lledoners. Marta Rovira va assumir el comandament públic camí de les eleccions del 21 de desembre, però el perill -palpable- d'anar a la presó per ordre del jutge Pablo Llarena la va dur a emprendre el camí cap a l'exili suís (<https://www.naciodigital.cat/noticia/152639/rovira/soc/suissa/recuperar/llibertat/expressio>). Rovira va reaparèixer fa unes setmanes en un consell nacional d'ERC i la setmana passada es va reunir amb Torra, i anirà recuperant la veu per participar en assumptes de primer nivell polític. Pere Aragonès, vicepresident del Govern, s'ha convertit en l'home fort del partit al costat de Roger Torrent, president del Parlament, la portaveu Marta Vilalta i Sergi Sabrià, cap de files a la cambra catalana. L'executiva s'ha reorganitzat (<https://www.naciodigital.cat/noticia/151138/erc/es/reorganitza/erigeix/pere/aragones/nou/home/fort>) per adaptar-se als nous temps.

CUP

Un cartell de suport a Anna Gabriel, a Manlleu Foto: Adrià Costa

La CUP té com a norma renovar bona part del grup parlamentari cada vegada que hi ha una convocatòria electoral, de manera que els canvis són més freqüents que en la resta de formacions. Els puntals de l'anterior legislatura -Benet Salellas, Anna Gabriel, Gabriela Serra- no van repetir a les llistes, però sí que ho va fer Carles Riera com a candidat. Mireia Boya va ser cap de cartell per Lleida, però no va aconseguir entrar al Parlament. Ella va ser una de les que va anar a declarar davant del Tribunal Suprem en la causa per l'1-O, una cita que Gabriel va descartar per emprendre una nova etapa a Suïssa

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/148811/anna/gabriel/suissa/dimarts/detallara/si/declara/al/sup/rem>) . Al febrer, en ple debat sobre el futur de la legislatura, la CUP va renovar el secretariat nacional, en el qual van entrar diversos exdiputats

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/148728/qui/qui/al/nou/secretariat/cup>) . Els anticapitalistes tenen ara quatre representants al Parlament, sis menys que en l'anterior legislatura.

Catalunya en Comú

Xavier Domènech i Ada Colau, a l'assemblea fundacional de Vall d'Hebron Foto: Un país en comú

Catalunya en Comú feia només set mesos que s'havia creat quan l'independentisme va proclamar la República al Parlament. Va ser la seva antecessora, Catalunya Sí que es Pot, qui enmig d'una batalla a cor obert entre Joan Coscubiela i Albano Dante Fachin van fer front a la DUI amb la ja icònica imatge del dirigent ecosocialista ensenyant el seu vot en contra. Tot plegat, mentre els comuns s'havien implicat en l'1-O, que entenia com a "mobilització, i el 3-O. Les eleccions del 21-D van servir per passar pàgina a Catalunya Sí que es Pot, però Catalunya en Comú Podem tampoc ha pogut evitar que les tensions pel procés passin factura interna. Els resultats van ser nefastos -8 diputats, tres menys que els seus antecessors-, però Xavier Domènech va estampar un nou segell dels comuns al Parlament fent pinya amb els independentistes en el front antirepressiu i defensant el referèndum acordat però rebutjant la via unilateral. Finalment, però, les tensions internes han esclatat. La renúncia de Domènech un cop Ada Colau i ICV es van fer amb la direcció del partit ha derivat en un pols de la portaveu Elisenda Alamany i dels sobiranistes crítics a la direcció de Catalunya en Comú (<https://www.naciodigital.cat/noticia/165473/sobiranistes/critics/assenyalen/icv/problema/dels/comuns>), una crisi que encara està en ple transcurs de les conseqüències.

Ciutadans

Inés Arrimadas al debat de política general Foto: Adrià Costa

Ciutadans va aconseguir aglutinar bona part del vot espanyolista en les eleccions del 21 de desembre

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/145390/triomp/ciutadans/no/enterra/proc/independentisme/salva/majoria/absoluta>), marcades pels efectes de l'1-O i del 21-D. Van superar amb solvència el milió de vots i van deixar JxCat i ERC com a segona i tercera força, respectivament. Malgrat això, els d'Inés Arrimadas van ser incapaços de formar Govern -no sumaven amb el PSC i el PP, que estaven disposats a investir la candidata del partit taronja- i en van culpar la llei electoral. Ciutadans ha abonat l'estratègia de la confrontació a Catalunya i també a l'Estat, especialment des del triomf d'una moció de censura que va dur Pedro Sánchez a la Moncloa i va truncar les aspiracions d'Albert Rivera. Arrimadas no s'ha volgut reunir amb Torra pel llaç groc que hi ha a Palau (<https://www.naciodigital.cat/noticia/156695/arrimadas/es/nega/reunir-se/amb/torra/al/palau/mentre/hagi/llac/groc>) i, mentre acusa l'independentisme de parlar exclusivament del procés, converteix el procés en el centre de tots els seus discursos al Parlament.

PSC

Miquel Iceta i Pedro Sánchez, durant un acte de campanya Foto: Flickr PSC

Si hi ha un partit que en el darrer any no ha patit pràcticament turbulències organitzatives aquest és el PSC, on Miquel Iceta segueix sent el líder indiscutible. El partit sí que ha experimentat, però, un canvi d'actitud arran de l'aterratge de Pedro Sánchez a la Moncloa (<https://www.naciodigital.cat/noticia/156229/pedro/sanchez/quatre/cares/president/espanya>) . Després d'haver format part del trident constitucionalista que va impulsar el 155, els resultats a les eleccions del 21-D no van ser els esperats. Malgrat l'aliança amb Units per Avançar, liderat per l'exdirigent d'Unió Ramon Espadaler, només van aconseguir augmentar un diputat -de 16 a 17- quan les expectatives eren més altes. Amb el gir copernicà experimentat en la política espanyola arran de la moció de censura que ha retornat el PSOE al govern, el paper del PSC ha cotitzat a l'alça i els d'Iceta esperen recollir els fruits de l'efecte Sánchez. Ara, són el principal interlocutor del govern espanyol a Catalunya. Els socialistes catalans s'han desmarcat del discurs agre de Ciutadans i PP contra l'independentisme i s'erigeixen en els garants del diàleg mentre censuren l'estratègia del Govern de Torra i són taxatius a l'hora de rebutjar un referèndum acordat. Sí consideren, però, que l'empresonament dels dirigents independentistes és "desproporcionat" i que l'acusació per rebel·lió és difícil de sostenir. Entre bambolines són conscients que la situació d'excepcionalitat obstaculitza l'entesa que el govern de Sánchez necessita amb els independentistes per seguir a la Moncloa.

PP

Xavier García Albiol, Andrea Levy i Santi Rodríguez, a l'hemicicle del Parlament Foto: Josep Maria Montaner

Malgrat haver impulsat el 155, el PP va patir per no desaparèixer del mapa en les eleccions del 21-D. Amb quatre diputats -32 menys que Ciutadans, set menys que en l'anterior legislatura-, el lideratge de Xavier García Albiol va quedar tocat de mort. En un congrés extraordinari al novembre, l'exalcalde de Badalona serà substituït per Alejandro Fernández, portaveu parlamentari dels populars (<https://www.naciodigital.cat/noticia/164430/discurs/ideologic/renovacio/generacional/aixi/sera/pp/alejandro/fernandez>) . La pèrdua del poder a l'Estat també va precipitar canvis al carrer Génova, ara ocupat per Pablo Casado després d'un congrés que va evidenciar les pugnes internes larvades en l'etapa de Mariano Rajoy.